

Tengerzúgás.

Közeleg az éjjél.
Széles mély a csönd.
Sárga sugárzáport
Rám a lámpa önt.
Fáradt fejem kezemre hajlik,
A távolban valami zajlik.
Tudom, hogy nincs ott,
Csak úgy álmodom . . .
A tenger zúg így
És én hallgatom

Fekete a tenger
És felhős az ég.
Vihar jön, de nem zúg
A víz árja még.
És megy hajónk a néma éjben.
A lámpáktól fényes fedélen
Kacagva járnak
Boldog asszonyok . . .
A felhők között
Egy villám fellobog.

Fellobog a felhő.
Fölvölt a szél.
Tarajos a hullám,
Hosszu ágya mély.
És megy hajónk a néma éjben.
A lámpáktól fényes fedélen
Nincs senki más,
Csak én magam vagyok.
Leszöktek mind
A boldog asszonyok.

És az éjjel sejtet
Fájó látomást.
Látom, hova érünk,
A nagy állomást:
Széttört hajónknak törmelékét,
Szivdobogások megszűnését.
Hideg vízben
A hideg testeket.
Ha újra csönd lesz
A tenger felett.

Éjfél üt az óra,
Elfoszlik a kép,
De fájdalmas mérge
Lelkem járja még.
Fáradt fejem kezemre hajlik,
A távolban valami zajlik.
Tudom, hogy eljön,
Hogy nem álmodom.
Valami bús jön
És én hallgatom . . .

Hamvas József.

A milói Vénusz.

Ez hát a legszebb asszony. Lehetett,
Valahol messze, Miló szigetén.
Amerre járt, belé is szeretett
A hány csak volt, a sok görög legény.
Dalt irt róla, ki nem is volt poéta,
Arany ékszer meg illatos bokréta
Csak neki készült Miló szigetén.

Ez hát a legszebb asszony. Lehetett.
De tudta is, hogy csodaszép nagyon.
Magán kívül mást nem szerethetett.
Önzetlen érzés sorvaszt, gondja nyom.
Ő megmaradt tökéletesnek, szépnek,
Sugár maradt, amit csodálva néznek.
Olyan volt, mint a holdfény a havon.

Ez hát a legszebb asszony. Lehetett.
De azt súgja egy csendes hangulat:
Tudok én nála szebbet, ezeret,
Ki csendes körben nyájasan mulat.
Szelid szívének éltető sugára
Boldogságot hint az egész családra
S szívekbe állítják fel szobrukat.

Hamvas József.